

Tribuna

EN DIAGONAL

Polítics i consells comarcals

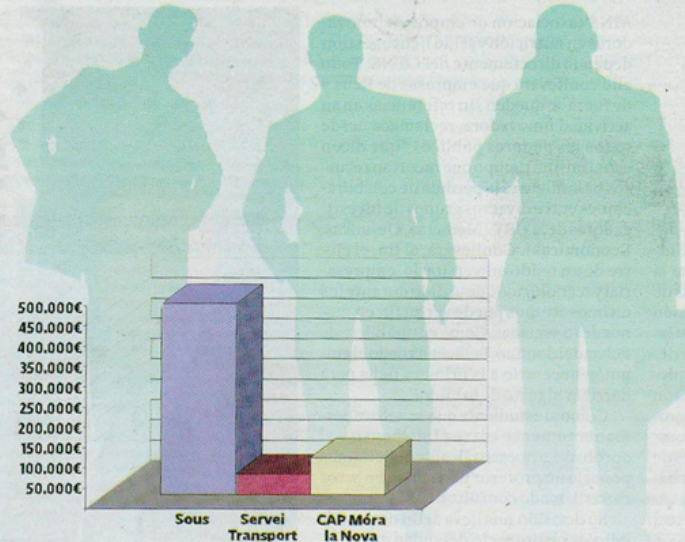
ERNEST
BLANCH
I MARTÍ

GRADUAT SOCIAL
DIPLOMAT

Són necessaris els càrrecs polítics en un consell comarcal? Fixem-nos, per exemple, en el Consell Comarcal de la Ribera d'Ebre. Aquest en té competències en diversos àmbits: promoció econòmica, turisme, serveis socials, joventut, consum, etc., i per això té un pressupost per a l'any 2012 d'uns sis milions d'euros. El Consell Comarcal té 19 càrrecs polítics, 19 consellers, 10 dels quals formen l'equip de govern, a més també disposa de 4 càrrecs de confiança. Anem a veure el que ens costen aquests càrrecs polítics. Els sous són els següents: el president, 49.400 €/any per 2/3 de jornada; consellers a mitja jornada, 18.000 €/any; consellers a 1/4 de jornada, 12.000 €/any..., tot això suma una despesa, solament en consellers de govern, de 176.744 €/any. A més hem de sumar els sous dels 4 càrrecs de confiança: el gerent de l'ens, 60.000 €/any; el coordinador de l'àrea de Promoció Econòmica, 50.000 €/any; el cap de premsa i protocol, 25.000 €/any; i, per últim, el coordinador d'accions i programes de desenvolupament i de diversificació econòmica, 22.839,74 €/any. A tot això, resulta que tots els sous dels consellers de govern i dels càrrecs de confiança cotitzen al Règim General de la Seguretat Social, amb el que tenim una despesa de 105.561 €/any per aquest concepte.

I per fi hem de sumar les 'indemnitzacions' als consellers de l'oposició que, sense ser gaire altes, poden ser d'uns 30.000 €/any.

Si sumem totes aquestes despeses de personal, que es queden per sota de la real al no

tenir en compte despeses de difícil control (dietes, quilometratge, protocol...), tenim que els sous i indemnitzacions del Consell Comarcal de la Ribera d'Ebre representen un total de 470.144,91 €/any, aproximadament un 8% del pressupost 2012. I ara preguntem-nos quins serveis podria tenir la comarca amb aquests diners.

A la comarca del Solsonès, un servei d'autocar per connectar tres poblacions amb una distància de 28 quilòmetres té un cost d'uns 51.000 €/any. Tornar a obrir el CAP de Móra la Nova pot tenir un cost d'uns 90.000 €/any.

Es pot dedicar, per exemple, part del pressupost a obrir, de forma permanent, el museu de música del Mestre Serra a Benissanet (el

segon museu, en importància, d'instruments musicals de Catalunya), es pot incrementar el pressupost de serveis socials, es poden incrementar els ajuts a l'ocupació..., i les accions polítiques les pot assumir un 'consell d'alcaldes', que no cal que cobrin per aquesta tasca, o com a molt rebre una compensació per sessió, no hem d'oblidar que els polítics es posen a disposició de la societat, no al revés. El CCRE pot ser gestionat pels funcionaris que ja hi treballen i pot ser dirigit per un funcionari de carrera del Grup A o B, no cal cap càrrec de confiança.

És a dir, que en la conjuntura econòmica actual, cal reestructurar les administracions públiques com el nostre Consell Comarcal, i convertir-les en 'centres gestors' al servei de la ciutadania, no ens podem permetre les estructures polítiques d'èpoques anteriors que no retornen en forma de serveis als administrats, en definitiva que no són productives.

Els sous del consell de la

Ribera d'Ebre representen

470.144 €/any. Reobrir el CAP de Móra la Nova, 90.000 €/any

*País de
fenómenos
paranormales*

ROSA
BELMONTE
Periodista

En un país con un aeropuerto peatonal no extraña que se pagara medio millón para hurones y halcones que ahuyentaran otros bichos. Aunque no hubiera aviones.

Si todo era posible en Granada, según la película de Sáenz de Heredia, lo de Castellón es un escalón superior. Pero el capricho fabriano solo es uno de los gastos manirrotos de comunidades y ayuntamientos (más de 8.000).

En el libro *La casta autonómica*, Sandra Mir y Gabriel Ruiz se pasean por el caro disparate de la burocracia española igual que Gutiérrez Alea se paseaba por la cubana en sus películas.

Una telaraña administrativa calificada de surrealista, expresión que de tan usada, como glamour o telebasura, ya no significa nada. La España autonómica y municipal es Villa Arpel, la absurda casa de 'Mi tío', de Jacques Tati.

Lástima que no haya hurones y halcones para mantener el sentido común.

Ejemplo: se ha pagado para conservar las Garas de Bélmex. Otro fenómeno paranormal.